



ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Ο ΑΛΤΡΟΥΪΣΜΟΣ, Η ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ, Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

Ο μονόχειρ πολεμιστής και ο Γάλλος αξιωματικός, Ο στρατάρχης Νέυ και ο Ναπιέρ. Η τυφλή μητέρα που περιμένει. Ένα τρομακτικό ναυάγιο. Νά σωθούν η γυναίκες! Το πλήρωμα πνίγεται χαιρετίζοντας με θρομβροοντίας. Ο Γάλλος δεκανεύς του Μακεδονικού μετώπου.

Η πραγματική γενναίότης συνδέεται με την πραότητα, την επείκεια και την ημερότητα. Στη μάχη του Έλ Βοδόν στην Ισπανία μεταξὺ τῶν Ἀγγέλων και τῶν Γάλλων οί ἀντίπαλοι παλλές φορὲς ἤρθαν στὰ χέρια. Σὲ κάποια τέτοια συμπλοκὴ ἐκ τοῦ σὸσάδην ἕνας ἀξιωματικός Γάλλος εὐρέθη ἀπέναντι ἀπὸ ἕναν Ἀγγλο σὸσάδεφφὸ του. Ὑψωσε τὸ σπαθί ἀλλὰ τὴ σιγμὴ ποὺ ἐτοιμάζονταν νὰ τὸ κατεβίω ἐπρόσθεσε πὼς ὁ Ἀγγλος εἶχε μονάχα ἕνα χέρι. Τότε ὁ Γάλλος πῆρε τὴ σπάση τῆς προσοχῆς ἐχαίρτηκε στρεβλιωτικότερα, ἔκαμε κανονικὴ μεταβολὴ καὶ ἔφυγε τρέχοντας.

Άλλο λυμπρότατο παράδειγμα γενναίότητος και ἱποτιμοσὺ εἶχε δώσει ὁ στρατάρχης Νέυ. Χωρὶς τὴν ἀδεια τοῦ Ναπολέοντος και μὲ κίνδυνο νὰ χῆση τὴν εὐνοίαν τὸν ἀφῆκε ἑλεύθερο τὸν ἀιχμάλωτό του Σέρ Κάρολομ Ναπιερ γιὰ νὰ γυρῆση σὸς πατρί του και νὰ παρηγορηθῆ τὴν τυφλὴν μητέρα του. Ο Ἀυτόκρατὼρ ἐκτιμῶντας τὸ ἀθωμά του, τὸν ἐπένεσε και τὸν ἐπαροσημοφόρησε.

Άλλὰ τὸ μεγαλειότερο—ἀφαστο ἴσως—παράδειγμα ἀνωτέρου ἱποτισμοσὺ, ἀσιαπαρηγήσεως και ἀδοθησίας ποὺ τιμὰ κυριολεκτικὰ τὸν περασμένο αἰῶνα εἶνε αὐτό :



Στὰ 1852 τὸ Ἀγγλικὸ ἀεμόπλοιο «Βίγκενχεδ» μετέφερε 700 ἐπίβτας, 500 ἄντρες και 200 γυναίκες και παιδιὰ. Περωοσε κοντὰ σὸς παρόλῃα τῆς Ἀφρικήης νύχτα, ὅταν ξαφνικὰ χτύπησε σὸς ὕψωλο, ἀνοἶξε καὶ ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ χωρὶς καμιὰν ἐλπὶδα σωτηρίας. Οἱ ἄντρες και οἱ ναῦτες παρετάχθησαν σὸς κατόστρωκα και σὸς προχείωρο συμβούλιο ἀποφάσισαν τὴ διάσωση τῶν γυναικοπαίδων. Βουβὰ καὶ ἀμίλητα τὰ δοιοτυμμένα ἔκεινα πλάσματα πέρασαν σὸς βάρκες καὶ ἔξεμάκρυναν πρὸς τὴν ἀκτί. Ἐξαφνα ὁ πλοίαρχος φώναξε : «Ὅποιος ἔχει κολύμπι ἄς πέση σὸς θάλασσα καὶ ἄς παροπαθήσῃ νὰ φέρη τὴς βάρκες». Τότε ἔνις ἀξιωματικός ἔκραξε : «Ὀχι, οἱ βάρκες εἶνε γεμάτες και θὰ βουλιάζουν ἂν μποῦνε μὸσα και οἱ ἄντρες!» Τόσο ἠλέκτριος τοὺς ἄντρες και τοὺς ναῦτες ἠ φωνὴ και τὰ γενναῖα λόγια τοῦ ἀξιωματικοσὺ, ὅσο ἀπέμειναν ἀκίνητοι, μαρμαρωμένοι σὸς κατόστρωκα. Τὸ πλοῖο βουβίζονταν σιγὰ σιγὰ μὰ οὐτε λῖξῃ, οὐτε πλερῶνα ἀκούστικε. Μόνο τὴν τελευταῖα σιγμὴν ποὺ ἠ ἀβροοοὺς ἀνοἶγε τὸ στόμα νὰ καταπιῆ τοὺς ἤρωες αἰτοὺς και προτοῦ τὸ ὕψωλο σάβανο τοὺς οκπεσάρ, οἱ ναῦτες ἔφριξαν μιὰν ἀποχαιρετιστήριου δημοβροντία.

Άλλὰ πὼς νὰ μὴ θυμηθῆ κανεὶς τὸ Γάλλο δεκανέα Ρουελάκ και τὴν ὑπέροχον αὐτοθυσία του σὸς Μακεδονικὸ Μέτωπο κατὰ τὰ 1917; Ἦταν ἐκπαιδευτὴς χειροβομβίδων σὸς «Ἑλλνηες στρατιωτές. Μιὰ μέρα τῆς σιγμῆς ποὺ εἶδασκε τὴν χῆση τῆς χειροβομβίδος και τὸν εἶχαν περιγυροῦσῃ καμπουοοι φαντάροι δικοι μας, τοῦ ξέφυγε ἠ χειροβομβίδῃ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἔπεσε χάρμῃ, μὰ πρὶν προσφέρει νὰ ἐκραγῆ ὁ γενναῖος δεκανέας ἔπεσε ἐπάνω τῆς και κομματιδιοθηκε ὁ ἴδιος βουβιζοντας τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ γλυτώσουν οἱ ἄλλοι.

Θπε πάνω σ' αὐτὸν ὁ μαγεμένος. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ρεβόλβερο σιδήθεο κατάπληκτος, βράζοντας μιὰ κραυγὴν ἄδουοος και σὰ νὰ ἦθελε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν τοῖχο ὁ δουοιος εἶχε καταπιῆ τὸ ἔθυμα του ἀδειασε τὴς ἐξῆ σφαῖρες τοῦ ρεβόλβερ του σὸς σπυροῦ, ὅπου ὁ Ὀνόριος Σουμπράκ εἶχε ἐξαφανιοτεῖ. Κατόπιν ἔφυγε τρέχοντας... Κάδομος και δουτονομικοὶ μαζέφτηκαν. Τότε φώναξε τὸ φίλο μου, λέγοντις του νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν τοῖχο, μὰ δὲν ἀπάντησε. Ὑπλάφθησε τὸν τοῖχο μὲ τὸ χέρι μου καὶ ἐνοιωσα πὼς εἶ τ a ν ζ e σ τ ὁ s ἄ κ ὀ μ η. Συγχρόνως εἶδα οὖι ἀπὸ τὴς ἐξῆ σφαῖρες τῆς τρεῖς, εἶχαν βρεθῆ τὸν τοῖχο σὸς ὕψος ὅπου βρισκεται ἠ κ a ρ δ ι ἄ ἔ ν ὁ s ἄ ν θ ρ ὠ π ο σ, ἐνώ οἱ ἄλλες τρεῖς τὸν εἶχαν βρῆ ψηλοτέρω σὸς μέρος ὅπου μὸς φάνηκε πὼς διακρῖνα ἀμυδρὰ, τὸ πρόσωπο τοῦ φίλου μου, νὰ χλωμαίνῃ, νὰ σβῆνῃ, νὰ χάνεται... Ὁ ἀπαιτημένος σόζυγος εἶχε ἐκδικηθῆ. Εἶχε σκοτίσει τὸν Σουμπράκ, ὁ ὅποιος δὲν ξαναφάνηκε πειὰ ποτὸ ἐνὸς κόσμου. Ἦ ἀουτονομία μαζέφε μόνον ἂν τὸ δρόμο τὸ πανωφόρι του και τὴς παντοφλές του...

Guillaume Apollinaire

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Κρίμα σὸς φάρμακο ἱ..

Οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν ἕνα πλῆθος ἀνέκδοτα ποὺ τοὺς φορτωσε τὸ εἰρωνικὸ πνεῦμα ὄλων τῶν λαῶν. Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαιριτωμένα και πιὸ χαρακτηριστικὰ τῆς τοιγροοντίας τῶν εἶνε καὶ αὐτό :

Ἐνας Ἑβραῖος τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου ποὺ τὸ Ζέππελιν ἐπεοκέντηνο τακτικὰ τὸ Παρίοι βγαῖοντας ἀπὸ ἕνα φαρμακειὸ δέχτηκε ἕνα θρασὺμα ὄβιδος. Τὸν μετέφεραν ἀμείωτος σὸς νοσοκομεῖο ὅπου τοῦ κόψαν και τὰ δὺὸ πόδια. Ὅταν σὐνήλθε και εἶδε πὼς τοῦ λείπουν καιτὰ δὺὸ πόδια τὸν πῆρε τὸ παρὰπονο; — Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Κι' ἐγὼ εἶχα ἄγορσοι ἕνα μπου: καλακὶ φάρμακο γιὰ τοὺς κἀλους. Πάει χαμένο τὸ φάρμακο μου -



Στὸ κακούργιοδικεῖο

Τρεῖς κυρίες στριμῶνγονται γιὰ νὰ βροῦν μιὰ θέση μὰ δὲν τὸ καταρθῶνουν. Και ὁ καπιγοροσόμενος εὐγενέστατος : — Παρντόν, κυρίες μου, μὸς ἐπιτέρετε νὰ σῶς προσφέρω ...τὴν θ ἐ σ η μου!



Ἀχ! αὐτὲς ἠ ἐφημερίδες!

Ἡ κυρία Σημαντικὸ μπαινεὶ ἀναραλλιασμένη σὸς γραφεῖο τοῦ ἀρχισυντάκτου μιὰς ἐφημερίδος, ἠ ὅποια διατεινεται ὡι εἶχε τὴν μεγαλιότεραν κυκλοφορίαν.

Ὁ ἀρχισυντάκτης σὸς κακὸ χάλι ἀπὸ τὴν τεμπελιά του τὴν κῦτταζε ἀπολιθωμένος.

— Σεῖ: γράφταε χθὲς γιὰ τὴν κλοπὴ ποὺ ἔγινε σπῖιε μου ; — Ἀ! εἶοθε ἠ κ. Σημαντικὸυ; Εἶδατε; δίοστλο μὲ πλαγιότιτλους. Πρῶτης τάξεως ρεκλάμα. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μ' εὐχαριστιήσετε. Τὸ καθῆκον μου...

— Βρισκετε; (Μία γκρυμάτσα, φασομαῖν, ἄλλη γκρυμάτσα καὶ ἔπειτα): Δὲ μὸς λὲς, ἀνθρώπε μόν,ἦταν ἀνάγκη γιὰ γράφης ὡι μὸς πῆρην ὅλα τὰ χρουσαφικὰ ἐκτός ἀπὸ τὸ χρουσὸ ρολοῖ ποὺ εἶχα σὸς σερτάρι τῆς κονοῦ λας ; — Τὴν ἀλήθεια χωρὰ μου. — Κακὴ και ψυχροὶ ἀλήθεια. Ἦταν ἀνάγκη νὰ γράφης ὡι ἀψοσαν τὸ χρουσὸ ρολοῖ σὸς σερτάρι τῆς κονοῦλας ; Ὁ κλέφτης διάβασε τὴν ἐφημερίδα σου, θυμήθηκε πὼς τὸ ξέχασε, καὶ ἤθελε χθὲς τὸ βροῦν και τὸ πῆρε.



Ἐπὶ τέλους τὸν ἔπεισαν

Τὴν ἐποχὴ τῆς ἀπολυταρχίας στὴν Ρωσοῖα, ἕνας ἀναρχικός καταδικάστηκε νὰ κρεμαστῆ γιατί ἔγραφε λιβάλλους ὅπου ἐπέμνε οὖι στὴ Ρωσοῖα δὲν ἦμπορε νὰ γίνῃ τίποτε οσωτό. Ὅταν δὲν ἔκρημυοσαν, κατὰ διαβολικὴν σύμπτω σιν, τὸ σκιοινί ἔοπασε τρεῖς φορὲς και κάθε φορὰ ὁ ἀδιόρθωτος ἀναρχικός ἐκκαριζόταν σὸς γέλια φωνάζοντας :

— Νὰ, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ οσωτό στὴ Ρωσοῖα. Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς φορὲς ἦταν ἔθιμο νὰ δίδεται χάρις στὸν κατόδικο. Ὁ δῆμος τὸν πῆρε και τὸν πῆγε στὸν τοποτηρητῆ ἀντέφερε οὖι τὸ σκιοινί ἔοπασε τρεῖς φορὲς καθὼς και τὴν εἰρωνία τοῦ τυχεροῦ ἀναρχικοσὺ και παρεκάλεσε κατὰ τὰ ἔθιμα νὰ τοῦ δοῖ ἠ χάρις.

Ὁ τοποτηρητῆς ὅμως ἔγινε ἐξω φρενῶν. — Πῆγαινε, εἶπε σὸς δῆμιο, και ἔ ινακρέμασε τον ἔσωτ και μὲ ἀλωσοῖδα. Πρέπει νὰ πείσωμε αὐτό τὸ σκυλί, οὖι οὖιη Ρωσοῖα μπορεῖ νὰ γίνῃ και κάτι οσωτό. Και ὁ ἀπιστος ἀναρχικός... ἐπέιοθη ἱ..



Κάνε το καλό...

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ δῆμος Παρακαμπυλίων ἀπέκπησε εἰρωνοδικεῖον ὁ Μῆχος ὁ Γκαβρός, ἕνας τετραπέρατος χωριότις τρελλάθησε :

Τόσο πολὸ τοῦ ἄρσεσε τὸ δικαστήριο, ὡοτε δὲν ἀφνε νὰ τοῦ διαφῆγ καμιὰ εὐκκρια χωρὶς νὰ κἀνῃ μυνῶσεις. Μιὰ, δὺὸ, τρεῖς τὸν πῆρην χαμπέρι οἱ συγχωριανοί του, ἔπαφαν νὰ τοῦ λένε καλημέρα, τὸν ἀποφεύγαυε και σιγὰ σιγὰ ἔμεινε δλουόναρος. Ἡ μοναξιά ὅμως θὰ ποὺ ἦταν ἀποφεριτῆ ἂν μπορούσε πῆτε-πότε νὰ κἀνῃ και καμιὰ μῆνυση, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ τὸ κἀνει ἀπομονωμένος καθὼς ἦταν. Εἶδε καὶ ἠ ἀπειδε, ἀποφάδοισε νὰ κρεμαστῆ. Πῆρε ἕνα σκιοινί, τόδεσε σ' ἕνα δέντρο, τοῦκαυε θηλειὰ και κρεμοστικε.

Ἐνας συγχωριανὸς του ποὺ περνοσσε τυχαῖα, τὸν εἶδε, τὸν λυπῆθηκε, ἔκοψε τὸ σκιοινί καὶ εἶοι ὁ Μῆχος ὁΓκαβρός ἐσῶθηκε. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ οσωτήρας τοῦ Μῆχου ἔπαρνε μιὰ κλοπῃ γιὰ τὸ εἰρωνοδικεῖο.

Ὁ Μῆχος τὸν εἶχε μυνῆσει οὖι τοῦ κατόστρεφε ἕνα δλοκαιτοριγο σκιοινί !

